

[Hedelund.]

af Landevejene, af selve Kørebanerne, og den anden, at man maa søge saa vidt muligt at træffe Sikkerhedsforanstaltninger overfor de forskellige Faremomenter. Da vi vedtog Afgiftsloven i 1927, paalagde vi de motorkørende en Afgift, som vi mente kunde strække til til Imødegaelse af de Krav, som man fra det offentliges Side maa stille paa dette Omraade, og jeg tror at turde sige, at man fra alle Sider har hilst det med Tilfredshed, at vi i denne Lov lagde Administrationen og Anvendelsen af disse Midler ud til de forskellige lokale Vejmyndigheder, og jeg tror ogsaa, man fra alle Sider vil indrømme, at denne Foranstaltning har virket særdeles heldigt, i alle Tilfælde med Hensyn til Løsning af den første Opgave: Forbedring af Kørebanerne. Nu forstaar jeg det foreliggende Forslag saaledes, at den højtærede Minister har ment, at der med Hensyn til Sikringen af Færdselen lades noget tilbage at ønske, og det er sikkert ogsaa rigtigt. Dette Krav om Sikring af Færdselen paa vore Veje er allerede kommet til Orde ret tidligt i vor Lovgivning paa dette Omraade, idet det allerede omtales i Færdselslovens § 21. Nu er det, som sagt, muligt, at man har forsømt denne anden Opgave noget, og jeg kunde da tænke mig, at Forklaringen ligger deri, at disse Foranstaltninger til Sikring af Færdselen i al Almindelighed medfører ret store Udgifter, ligesom der maa føres Forhandlinger mellem de forskellige interesserede Parter om, hvilke Pligter den ene eller den anden Part har, og om hvor store eller hvor smaa Beløb den ene eller den anden Part skal udrede. Og naar man ser paa de Forhandlinger, der har været ført i saa Henseende, viser det sig, at der i de fleste Tilfælde intet Resultat er kommet ud deraf; man er gaaet fra hinanden uden at have opnaaet det, man skulde opnaa i det konkrete Tilfælde, og der er ikke sket noget som helst. Paa den anden Side kunde jeg ogsaa tænke mig, at man fra Vejmyndighedernes Side har opfattet Lovgivningen paa den Maade, at man først skulde søge at imødekomme det første Krav: Forbedringen af Kørebanerne, og at man saa, naar man var naaet et Stykke frem her, kunde gaa til at opfylde det andet Krav, nemlig Sikring af Færdselen. Man maa jo erindre, at det er en forholdsvis kort Tid, Vejmyndighederne har haft de ret store Beløb at disponere over. At Sikringen af Færdselen er et Spørgsmaal, der skal løses, kan der selvfølgelig ikke være nogen som helst Tvivl om. Jeg har alle-

rede gjort opmærksom paa, at dette Krav allerede kommer frem i Færdselslovens § 21, men yderligere har vi her fra Rigsdagens Side i Motorafgiftslovens § 9, Stykke 6, stærkt understreget, at Midlerne ogsaa skulde anvendes til Sikring af Færdselen. Der staar udtrykkelig:

„herunder Tilvejebringelse af Oversigt ved Krydsninger og Sving, Forstærkning af Broer og Sikring af ubevogtede Jernbaneoverkørsler“.

Jeg forstaar, at den højtærede Minister har ønsket, at de af mig nævnte Bestemmelser dels i Færdselsloven og dels i Motorafgiftsloven skulde praktiseres i højere Grad, og Ministeren har da ment at burde gaa den Vej at udforme disse Bestemmelser i et særligt Lovforslag, det, der nu er til Behandling her. Det rent principielle i Lovforslaget, Sikringen af Færdselen, kan jeg give min Tilslutning. Jeg tror, at der ude i Befolkningen er et stærkt Krav om, at der gøres noget i saa Henseende, og hvor Foranstaltningerne kræver store Udgifter, og hvor man maa sige, de er af almen Interesse, kan jeg ikke se, at der principielt kan være noget i Vejen for, at man forlods tager noget af Motorafgiften dertil. Jeg har set, man vil gøre gældende, at det er noget af et Indgreb i det kommunale Selvstyre, men jeg synes, at man i Virkeligheden kan gøre den modsatte Anskuelse gældende. Hvis de forskellige Amter og Sogne havde lige stærk Trang til den Slags Foranstaltninger, vilde det være urimeligt og unaturligt forlods at tage et Beløb, men da der faktisk er Sogne og Amter, hvor Trangen er ganske ringe, og andre, hvor den er meget stor, er det ganske naturligt forlods at yde en Hjælp til de Amter og Kommuner, som ellers til disse enkelte Foranstaltninger skulde bruge en Del af det Beløb, som tilfalder dem. At det i mange Tilfælde drejer sig om Foranstaltninger af almen Interesse, kan man heller ikke komme udenom, thi enhver vil sikkert indrømme, at den lokale Kørsel er blevet af mindre Betydning, hvorimod den gennemgaaende nu er den langt overvejende.

Om nu Lovforslaget, saaledes som det er udformet, vil kunne opfylde de Krav, man vil stille i saa Henseende, mener jeg, det vil være rigtigst at gøre til Genstand for Undersøgelse i et Udvalg, og jeg skal derfor ved Forhandlingernes Slutning stille Forslag om, at Lovforslaget henvises til et Udvalg. Selv om den højtærede Minister har givet ret udførlige Bemærkninger til Lovforslaget, mener jeg dog, at man maa ønske forskellige supplerende Oplysninger. Jeg skal saaledes pege paa, at det sikkert kunde have